

9de JAARGANG, NR. 160
27 JUNI 2011

IN DIT NUMMER:

- 1 NIEUWSBERICHTEN**
6 BOEKBESPREKING
7 PLATENRECENSIES
 Ruud Bergamin/Wim Warman,
 Dasha, The Relatives, Eric Ineke
 JazzXpress, Auratones,
 Frank Woeste, Frerichs/Varekamp
 e.a.
12 CONCERTVERSLAGEN
 The Hague Jazz, Music Meeting,
 Jazz at Duketown, Joris Teepe,
 New Cool Collective e.a.

JAZZFLITS 161
 staat 18 juli 2011 op
<http://www.jazzflits.nl>

NIEUWSSELECTIE

**MUZIEK CENTRUM NEDERLAND
 VERLIEST SUBSIDIE**

Het Muziek Centrum Nederland (MCN), het kennis- en promotiecentrum voor de Nederlandse professionele muziek, ontvangt vanaf 2013 geen rijks subsidie meer. Dat is althans het voorstel van staatssecretaris voor Cultuur H. Zijlstra aan de Tweede Kamer.

Het MCN heeft met 'grote verbijstering en ongeloof' op het regeringsvoorstel gereageerd. "Het voorstel is even meedogenloos als onvoorstelbaar", zegt MCN-directeur Hans van Beers in een verklaring. Arjen Davidse (hoofd jazz, pop- en wereldmuziek): "MCN werkt juist voor meer dan tachtig procent voor ongesubsidieerde muzikanten. Pop-, klassieke- en jazzmuzikanten die allemaal hun eigen geld verdienen, precies zoals de overheid wil. Het enige dat zij hebben aan rijksoverheidsondersteuning is MCN zelf en daar gaat dan ook nog eens een streep doorheen."

In het MCN gingen op 1 januari 2008 de Nederlandse Jazzdienst, het Nationaal Jazz Archief en de Dutch Jazz Connection op. Het MCN organiseert onder meer de Dutch Jazz & World Meeting, de Boy Edgar Prijs uitreiking, Jazz Bizz Nizz, geeft het Jazzbulletin uit en is de drijvende kracht achter Jazz on Stage. Met het verdwijnen van het MCN gaan veertig arbeidsplaatsen verloren.

**...zie pagina 5 voor reacties op het
 mogelijke verdwijnen van het MCN**

●
ia77
JazzFlits

JAZZFLITS IS EEN ONAFHANKELIJK JAZZMAGAZINE

THE HAGUE JAZZ HEEFT ROERIGE NASLEEP

Organist Dr. Lonnie Smith in Den Haag. (Foto: Joke Schot)

Het festival The Hague Jazz, dat van 17 tot en met 19 juni 20.000 mensen naar het Haagse Kyocera Stadion trok, heeft een roerige nasleep gekregen. BumaStemra legde na afloop van het festival beslag op een deel van de opbrengsten en de gemeente Den Haag maakte bekend in geval van wanbetalingen de subsidie terug te vorderen. Congrescentrum Mecc Maastricht liet weten niet langer het Mecc Jazz Festival met Clockwork, de organisatie achter The Hague Jazz, te willen organiseren.

De actie van BumaStemra betrof rechten die volgens de organisatie van tevoren betaald moeten worden. Dat verzuimde The Hague Jazz. De gemeente zegde 178.000 euro aan subsidie toe op voorwaarde dat sprake is van 'goed ondernemerschap'. Deze voorwaarde is gesteld omdat The Hague Jazz in eerdere jaren niet alle rekeningen kon betalen. De festivalorganisatie heeft gezegd dat dit jaar wel te doen, aldus De Telegraaf van 20 juni. De zender L1 meldde 22 juni het opzeggen van de samenwerking door congrescentrum Mecc Maastricht. Wel blijft het festival Mecc Jazz bestaan, maar de twee editie schuift door naar 2012.

...Tom Beetz doet op pagina 12 verslag van het festival.

NIEUWS

Volgend jaar verschijnt boek over jazz in Rotterdam

Volgend jaar verschijnt een boek over de geschiedenis van de jazz in Rotterdam. Dat maakte de Stichting Jazz Artist Memorial eind mei bekend. Het boekwerk wordt geschreven door Hans Zirkzee, muziekdocent en kenner van de Rotterdamse jazz. Zirkzee is al enkele jaren met het boek bezig.

Prijs voor 40-jarige Freetime Old Dixie Jassband

De 40-jarige Freetime Old Dixie Jassband heeft 2 juni een speciale oeuvreprijs van de gemeente Enkhuizen ontvangen. Ze kregen deze tijdens het 38ste Jazzfestival Enkhuizen van locoburgemeester Klaas Kok. De Freetime Old Dixie Jassband is een steunpilaar van de Enkhuizer jazzscene. De bandleden Jaap en Piet de Wit waren betrokken bij de oprichting van het Jazzfestival Enkhuizen en Jan Jaap Kroeb was bestuurslid van de Sgt. Pepper's Jazzclub.

Oprichter Jazz Hoeilaart krijgt ereburgerschap gemeente

Albert Michiels, de oprichter van de jaarlijkse wedstrijd Jazz Hoeilaart, wordt postuum tot ereburger van Hoeilaart benoemd. Dat gebeurt op 6 augustus door burgemeester Tim Vandenput. Met de onderscheiding wordt Michiels' betekenis voor de gemeente onderstreept. Albert Michiels overleed in 2008. Hij was 85 jaar.

Album Paul van Kemenade krijgt vijf sterren in Downbeat

Saxofonist Paul van Kemenade's cd 'Close Enough' is in een recensie in het juli-nummer van Downbeat met vijf sterren bekroond. De hoogst mogelijke waardering. Recensent Michael Jackson kwalificeert het album als 'one of my albums of the year'. Van Kemenade is op de plaat in diverse bezettingen te horen. Desondanks is er volgens Downbeat sprake van 'surprising homogeneity'.

Junior Jazz Award voor Esther van Hees en Robert van der Padt

Zangeres Esther van Hees en pianist Robert van der Padt hebben 12 juni tijdens het vijfde Internationaal Jazz Festival Middelburg de Junior Jazz Award Zeeland gewonnen. Deze prijs voor aanstormend jazztalent is een initiatief van het jazzfestival en de Zeeuwse Muziekschool. De prijs wordt jaarlijks uitgereikt.

PODIA

ACT-baas Siegfried Loch. (Foto: ACT / Barbara Eismann)

JONGE DUITSE JAZZMUSICI KOMEN MAAR MOEILIJK AAN DE BAK

Jonge Duitse jazzmusici komen moeilijk aan de bak. Dat stelt Volker Schmidt 7 juni in een artikel op de website van dagblad Die Zeit. Op festivals krijgen buitenlanders voorrang. Ook hun platen verkopen nauwelijks. De overheid zou wel wat meer kunnen doen, vinden ze.

Bekijk eens de programma's van festivals als het Jazzfest Bonn of de Jazztage Dresden, zegt journalist Schmidt. Er staan vooral buitenlanders en een paar bekende gevestigde Duitse jazzmusici op. Jonge Duitse musici vissen achter het net. Siegfried Loch, baas van het Duitse label ACT, onderkent het probleem ook: "Es gibt eine große Diskrepanz zwischen der hohen Qualität und der Akzeptanz durch die Medien und das Publikum." Was er in Scandinavië maar zoveel belangstelling voor Duitse jazz als omgekeerd, zo zegt hij. Volgens Loch komt dat ook door de gebrekkige ondersteuning door de Duitse overheid. Bepaalde Scandinavische en Oost-Europese landen geven lokale jazzmusici een financieel steuntje in de rug als ze over de grens gaan. Dat maakt die groepen uit kosten oogpunt voor festivals interessant. Jazzmusici kunnen goede ambassadeurs voor een land zijn, meent Lutz Streun van de formatie Three Fall: "Ich denke bei Norwegen direkt an die tolle Musik, die von dort kommt. Es lohnt sich also, gute Musik zu fördern und ins Ausland zu schicken." Volgens Siegfried Loch mankeert het bij de Goethe Instituten (de buitenlandse culturele vertegenwoordigingen van Duitsland) aan belangstelling voor jazz. Tekenend is volgens hem een voorval in Rome: "Als der deutsche Trompeter Till Brönner und der schwedische Posaunist Nils Landgren beim Goethe-Institut in Rom ein Weihnachtskonzert gaben, da kam der schwedische Botschafter, aber nicht mal der Chef des Goethe-Instituts war da." Waarom geven we zoveel geld uit aan muziekopleidingen om vervolgens de afgestudeerden aan hun lot over te laten, vraagt Loch zich af. In de Duitse jazzscene doet al het volgende advies aan afgestudeerden de ronde: "Wenn Du als Jazzmusiker auskömmlich leben willst, dann heirate reich." Loch ziet het opnemen van jonge Duitse musici als een soort verplichting. Maar verkopen doen ze nauwelijks, zelfs goed ontvangen cd's van bands als het pianotrio [em] (met pianist Michael Wollny) niet. Ook hier wreekt zich weer dat de musici nauwelijks te horen zijn. "Kritiken nutzen nichts. Papier verkauft keine Musik."

WINNAARS JJA-AWARDS 2011

Beste zangeres: Dee Dee Bridgewater.
(Foto: Rosaria Macri)

FEMALE SINGER Dee Dee Bridgewater
MALE SINGER Kurt Elling
LARGE ENSEMBLE Mingus Big Band
SMALL ENSEMBLE Joe Lovano Us Five

TROMBONE Wycliffe Gordon
ALTO SAX Rudresh Mahanthappa
BARITONE SAX James Carter
SOPRANO SAX Jane Ira Bloom
CLARINET Anat Cohen
FLUTE Nicole Mitchell
GUITAR Russell Malone
PIANO Fred Hersch
BASS Christian McBride
DRUMMS Matt Wilson
PERCUSSION Bobby Sanabria
ORGAN/KEYBOARD
Dr. Lonnie Smith
MALLET Stefon Harris
VIOLIN Billy Bang

COMPOSER Jason Moran
ARRANGER Bill Holman
HISTORICAL RECORDING
The Complete 1932-1940 Brunswick,
Columbia, and Master Recordings of
Duke Ellington and His Famous
Orchestra - Duke Ellington (Mosaic)
BEST BOOK ABOUT JAZZ
I Walked With Giants: The
Autobiography of Jimmy Heath, by
Jimmy Heath and Joseph McLaren
(Temple University Press)

Heeft u jazznieuws?
Stuur het ons: jazzflits@gmail.com.

PODIA VERVOLG

FONDSEN VAN SNS REAAL EN RABOBANK STEUNEN JAZZCONCERTEN

Het SNS Reaal Fonds gaat drie concertreeksen van de Creative Music Foundation ondersteunen. De Foundation heeft verder geld ontvangen van het Rabobank Stimuleringsfonds voor de organisatie van jazz- en improconcerten in Zwolle.

In de SNS-concertreeksen gaan jonge Nederlandse jazzmusici op tournee met een bekende buitenlandse musicus. Twee van de drie geplande reeksen zijn al ingevuld. Drummer Sebastiaan Cornelissen en bassist Bob van Luijt gaan in september op pad met gitarist Bryan Baker (bekend van Steps Ahead). En samen met drummer Yonga Sun gaat Bob van Luijt een tournee maken met trompettist Cuong Vu. De Creative Music Foundation is een Nederlandse stichting die zich inzet voor Nederlandse musici. De organisatie verzorgde begin dit jaar de Europese tour van Bob van Luijts Square Orange. (<http://creative-music.info/>)

PRIJZEN

JJA: 'SONNY ROLLINS EN AMBROSE AKINMUSIRE JAZZMUSICI VAN HET JAAR'

Volgens de leden van de Jazz Journalists Association (JJA) zijn saxofonist Sonny Rollins en trompettist Ambrose Akinmusire de meest spraakmakende musici van het afgelopen jaar. Zij kregen op 10 juni in New York de JJA-Awards 'Musician of the Year' respectievelijk 'Up & Co-ming Artist of the Year'.

Rollins werd ook gekozen tot tensesaxofonist van het jaar en Akinmusire op zijn beurt tot trompettist van het jaar. De Award 'Lifetime Achievement in Jazz' mocht saxofonist Jimmy Heath in ontvangst nemen. Als beste album kwam 'Bird Songs' van Joe Lovano Us Five uit de bus.

De JJA-Awards werden dit jaar voor de vijftiende keer uitgereikt. Ze hebben betrekking op de periode 15 april 2010 – 15 april 2011. Voor de Awards hebben zo'n 450, meest Amerikaanse, JJA-leden in zo'n veertig categorieën een stem op hun favorieten uitgebracht. De Awards worden jaarlijks uitgereikt. De ervaring leert dat ze een goede voorspeller zijn van de uitslag van de later het jaar te houden Downbeat Critics Poll.

...meer winnaars in de kolom hiernaast.

FRAGGLE JAZZ ORCHESTRA WINT DUTCH BIG BAND CONTEST

Het Fraggie Jazz Orchestra heeft 12 juni de Dutch Big Band Contest gewonnen. Deze wedstrijd maakte onderdeel uit van het Internationaal Jazz Festival Enschede. De ArtEZ Composition Award ging naar de Amerikaan Alan Chan.

Aan de Dutch Big Band Contest deed een vijftiental orkesten mee. De tweede plaats was voor Exposure uit Haaksbergen. In de finale van de ArtEZ Composition Award ging de strijd om de eerste plaats tussen vijf composities. Ze werden geschreven door een Amerikaan, een Italiaan, een Canadees, een Oostenrijker en een Duitser. De Amerikaan Alan Chan won met zijn stuk 'To Be Continued' een geldprijs van 2.500 euro. In totaal waren 28 inzendingen uit vijftien landen ingestuurd.

NIEUWS

Chris Peeters. (Foto: Mark Janssen).

Chris Peeters krijgt Kobe Jazz Street Award tijdens Breda Jazz Festival

Zangeres Chris Peeters heeft 4 juni tijdens het Breda Jazz Festival de Kobe Jazz Street Award gekregen. Ze mag een optreden op het Japanse Kobe Jazz Street festival geven. De prijs wordt ieder jaar door een Japanse jury uitgereikt aan een artiest van het Bredase jazzfestival.

Jaarlijkse Jazzagenda stopt

De dit jaar verschenen 26ste editie van de Jazz Agenda zal de laatste zijn. Uitgeverij Resonans ziet er geen brood meer in. De advertentie-inkomsten zijn te veel teruggelopen, aldus samensteller en eindredacteur Bob Faber in het Jazzbulletin van juni. De uitgeverij gaat nog wel door met de Klassieke Agenda.

Rita Reys bekendste Nederlandse jazzmusicus

Rita Reys is met grote voorsprong de populairste Nederlandse jazzmuzikant aller tijden. Dat blijkt uit een onderzoek in opdracht van de Jazzdag-organisatie. Rita Reys eindigt in de lijst met internationale muzikanten op de derde plaats, na Louis Armstrong en Miles Davis. In de lijst met alleen nationale artiesten eindigt ze als eerste. In de internationale top 30 staan ook Candy Dulfer, de Dutch Swing College Band, Kytteman en Wouter Hamel.

OVERLEDEN

Zim Ngqawana (sax, fluit) - geboren. 1959, overleden Johannesburg 9 mei 2011; **Ted Nash** (de oude) (tenorsax) - geboren 1922, overleden 12 mei 2011; **Bill Bardin** (trombone, oud-lid van de Yerba Buena Jazz Band) - geboren 1924, overleden 21 mei 2011.

PRIJZEN VERVOLG

GENOMINEERDEN SABAM JAZZ AWARDS 2011 BEKEND

Onder anderen saxofonist Fabrice Alleman, bassist Sal La Rocca (categorie: gevestigd musicus) en pianist Casimir Liberski (categorie: aanstormend talent) dingen dit jaar mee naar een Sabam Jazz Award. De Awards worden op 16 juli uitgereikt tijdens het festival Dinant Jazz Nights.

In totaal tien Waalse musici zijn in de race. Voor de Sabam Jazz Award zijn dat ook nog Gino Lattuca (tp), Jacques Piroton (gt) en Michel Hatzigeorgiou (b). En voor de Sabam Jeugd & Muziek Jazz Award: Lorenzo Di Maio (gt), Igor Géhenot (p), Antoine Pierre (dr) en Thibault Dille (acc). De winnaar van de Award krijgt 10.000 euro en die van de Jeugd & Muziek Award 5.000 euro. Beide winnaars mogen optreden op het Gent Jazz Festival. De Sabam Jazz Awards worden uitgereikt door de Belgische auteursrechtenorganisatie Sabam. Het ene jaar krijgen Vlaamse musici de prijs (tijdens Gent Jazz) en het andere Waalse musici (tijdens de Dinant Jazz Nights). De prijs bestaat sinds 2010. Vorig jaar wonnen Janos Bruneel (aanstormend talent) en Fred Van Hove (gevestigd musicus).

OVERIG

STRIPTEKENAARS VEREEUWIGEN ROTTERDAMSE JAZZHELDEN

Rotterdam krijgt op een nog nader te bepalen plek in de stad een jazzmonument. Een tiental striptekenaars, onder wie Jan Kruis, Joost Swarte en Martin Lodewijk, heeft hiervoor ruim honderd Rotterdamse jazzmusici geportretteerd. Hun tekeningen worden op geëmailleerde platen van 100 x 70 centimeter gezet en opgehangen.

Aan het project werken ook de striptekenaars Wouter Tulp, Peter Pontiac, Robert van der Kroft, Theo van den Boogaard, Lorenzo de Bruin en Martin Valkhoff (zoon van Jaap Valkhoff) mee. Zij portretteerden onder anderen Jaap Valkhoff, Mitsey Smeekens, Rob Franken, Piet le Blanc, Louis de Vries en Dick Rijnooy. Het jazzmonument is een initiatief van de stichting Rotterdam Jazz Artist Memorial. Inspiratie voor het monument werd gevonden bij de Amerikaanse striptekenaar Robert Crumb, die Amerikaanse jazzartiesten vereeuwigde. De eregalerie zal in de loop van het jaar geopend worden. Volgens stadskrant De Echo zal deze waarschijnlijk in de wijk Feijenoord komen. Onder anderen Jules Deelder en trompettist Eric Vloeimans hebben hun sympathie met het initiatief betuigd.

VS VERMOEDT MOSLIMTERRORISME BIJ ZWITSERSE BANKBETALING AAN AHMAD JAMAL

De betaling per bank van de gage voor een Zwitsers optreden van Ahmad Jamal is begin juni door de VS geblokkeerd. De naam van de pianist deed bij de autoriteiten het vermoeden rijzen dat van mogelijke financiering van moslimterrorisme sprake was.

Jamal treedt 16 juli op tijdens het Festival de Jazz in St. Moritz. Toen de organisatie zijn gage van 10.000 dollar wilde overmaken, bleek dit niet te kunnen, zo meldt het dagblad Tages Anzeiger op 15 juni. Later is helderheid verschaft, waardoor het optreden gewoon doorgang kan vinden. Met, wat de organisatie betreft, de Amerikaanse onderzoekers als eregast.

PEILING

'ONGELOOFLIJK EN BARBAARS'

De regering is voornemens om het Muziek Centrum Nederland (MCN) vanaf 2013 niet langer te subsidiëren. In dat centrum zijn 1 januari 2008 ook drie jazzorganisaties opgegaan: de Nederlandse Jazzdienst, het Nationaal Jazz Archief (incl. het Jazzbulletin) en de Dutch Jazz Connection. Voor deze organisaties dreigt het doek nu te vallen.

Daarmee komen onder meer op losse schroeven te staan: de VPRO/Boy Edgar Prijs, Jazz On Stage, Jazz Bizz Nizz, Young VIPs, de North Sea Jazz Compositie-opdracht, het NL Realbook, the Jazz & World Meeting, musicXport.nl/Jazz, het Jazzbulletin, het Jazzarchief en de cd-serie met historische Jazzopnamen vanuit het Concertgebouw. JazzFlits vroeg een aantal prominente leden van de Nederlandse jazzscene naar hun reactie op het voornemen tot sluiting van het MCN. Onbegrip en woede overheersen.

Frank Bolder, programmeur North Sea Jazz Festival en LantarenVenster:

"Dit zal zeker schade toebrengen aan de jazz, pop en wereldmuziek in Nederland. Initiatieven als de Boy Edgar Prijs, de Dutch Jazz & World Meeting, Jazz Bizz Nizz en Jazz On Stage zijn voor Nederlandse jazzmusici van enorm belang. Hun muziek wordt erdoor gepromoot, en komt in de spotlights te staan. Buitenlandse programmeurs en journalisten maken er kennis mee. Musici worden in contact gebracht met programmeurs, en leren hoe ze zich moeten verkopen. Andere publieksgroepen komen in aanraking met voor hen nog onbekende muziek. Kennis en expertise die jarenlang zijn opgebouwd zullen verloren gaan. Door deze bezuinigingsmaatregel wordt een voorsprong omgezet in een achterstand, zeker ook in vergelijking tot jazzmuziek en -musici in andere landen, die wel kunnen bouwen op soortgelijke instituten. Een sectorinstituut met een breed scala aan functies en activiteiten is een enorm belangrijke voedingsbodem voor een levendige, bloeiende en groeiende jazzscene, niet alleen in Nederland maar ook buiten onze landsgrenzen."

Volg het jazznieuws op de voet. Ga naar:

<http://www.twitter.com/jazzflits>

REACTIES OP VOorgenomen OPHEFFING MCN

'EEN VOORSPONG WORDT EEN ACHTERSTAND'

Bert Vuijsje, jazzjournalist:

"Het is gruwelijk, we leven in barbaarse tijden. Het hakken in en op de cultuur gebeurt niet met spijt over de financiële noodzaak, maar met een immens gevoel van vreugde en triomf. Dat maakt het behalve betreuenswaardig ook barbaars - in de letterlijke betekenis van het woord. De enige reële oplossing lijkt mij een kabinetscrisis tussen nu en 2013. Die kan leiden tot een kabinet dat hopelijk terugkeert naar de beschaving."

Erik van den Berg, oud-hoofdredacteur Jazzbulletin:

"Eerst een afgedwongen moeizame fusie van onder meer het Nederlands Jazz Archief, Gaudeamus, Donemus en Pop Instituut, met alle kosten en inspanningen van dien, en na vier jaar een brute opheffing van het resultaat? Ongelooflijk. Wat blijft er over van de toegankelijkheid van het oude Nationaal Jazz Archief (nu het MCN-onderdeel Muziek Informatie Centrum), waarin dertig jaar zorgvuldig verzamelen en archiveren is geïnvesteerd? (Toepasselijk citaat: *What is a cynic? A man who knows the price of everything and the value of nothing* (Oscar Wilde)) Nu alstublieft geen ludieke optochten meer, geen betogen over hoe belangrijk de kunst voor ons allen is. Ik hecht aan de woorden van componist Cornelis de Bondt: 'ze willen oorlog, ze krijgen oorlog'."

Paul Gompes, hoofd van het MCN-Muziek Informatie Centrum (waarin het Nationaal Jazz Archief is opgegaan):

"Het is een desastreus voorstel. Zonder steun van de overheid aan MCN is er geen promotie meer voor Nederlandse jazz in binnen- en buitenland. Er zijn geen andere organisaties die dit kunnen overnemen. De grootste jazzcollectie van Nederland zal uiteenvallen en/of verdwijnen."

Stefan Sturuss, Challenge Records:

"Door sluiting van het MCN gaat een hoop ondersteuning aan de jazzartiesten verloren. Hierdoor zijn ze minder vrij om te doen wat ze willen. Als dit plan doorgaat zullen ook prijzen komen te vervallen en daardoor zal de Nederlandse jazz veel minder onder de aandacht komen. De gevolgen van opheffing zijn niet op te vangen en dat is ook het grote probleem! Het MCN mag gewoon niet sluiten omdat het een te belangrijk orgaan is in de Nederlandse culturele sector!"

Coen de Jonge, hoofdredacteur Jazzbulletin:

"In de Volkskrant van zaterdag 11 juni vertelt boosdoener Halbe Zijlstra dat hij niet weet van wie het schilderij op zijn kamer is waarvoor hij altijd poseert. Te lamendig om het even om te draaien of bij iemand te informeren - terwijl iedereen om een beetje vorming ziet dat het een doek is van de obraschilder Theo Wolvecamp. Dat is de man die nu met een bulldozer door de cultuur gaat. Geen interesse, geen inzicht of empathie, alleen rancune, en geen enkel besef van de schade die hij aanricht. De bindende factor zal met de sluiting van het MCN gaan verdwijnen. En het gevoel dat iets van waarde voor de Nederlandse cultuur behouden moet blijven, nauwgezet gedocumenteerd en met liefde beschreven. Na verloop van tijd rest er slechts los zand. Op korte termijn zijn de gevolgen van de opheffing van MCN voor de Nederlandse jazz heel moeilijk te overzien. Eerst maar eens kijken wat er echt uit de bus komt, en vervolgens verzetsgroepen zien te formeren. Op zoek naar 'Subterraneans' - een boek dat Zijlstra in Oosterwolde vast niet mocht lezen."

JAZZ OP PAPIER

HET AFFECT VAN DE TREINCADENS EN EEN BOMBARDEMENT

Charlotte van Oostrum.

Listen to those Trains a-Hummin': beweging en improvisatie in 'jazzy' literatuur.

Vincent Meelberg.

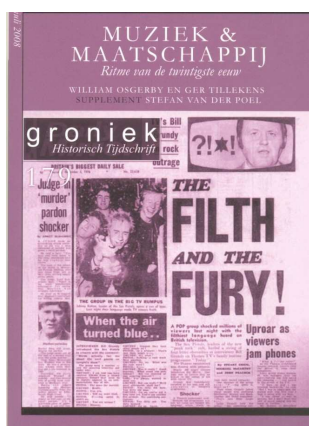
Gewelddadige geluiden : de agressie van muzikale narrativiteit.

Beide in: *Frame*, tijdschrift voor literatuurwetenschap.

Utrecht.

nr. 23.2 (november 2010): Literatuur en muziek.

Prijs 8,50 euro (frame@let.uu.nl)

Wouter Turkenburg.

Het swing tijdperk : jazz als populaire muziek

In: *Groniek*, historisch tijdschrift. Groningen.

jrg. 41, nr. 179 (juli 2008):

Muziek & maatschappij : ritme van de twintigste eeuw.

Prijs 5 euro (groniek@rug.nl)

Volgens de Amerikaanse schrijfster Toni Morrison is haar roman 'Jazz' gebaseerd op de structuur van jazzmuziek. In het tijdschrift 'Frame' betoogt **Charlotte van Oostrum**, sinds 2010 baccalaureus Literatuurwetenschap aan de Universiteit van Amsterdam, dat de structuur zelf weinig ruimte laat voor improvisatie, maar dat de tekst van de roman in beweging komt door die voor te lezen en op te voeren, kortom, te lezen op klank en geluid. Als uitgangspunt neemt zij daartoe een regel uit de tekst die Billy Stayhorn in 1939 schreef bij zijn 'Take the A-train'. Wie pretendeert wetenschappelijk bezig te zijn, zal toch minstens zijn bronnen goed voor elkaar moeten hebben. Want die regel luidt namelijk: 'Listen to those rails a-thrumming' (= dreunen, puffen). Van Oostrum schrijft 'a-hummin' (= brommen, neu-riën). Het maakt voor haar betoog niet veel uit, maar de cadans van de over de rails denderende trein is aanmerkelijk heviger. Ze doet echter nog meer: ze verbastert welbewust het woord 'rails' in 'trains'. Aldus wordt niet alleen het geluid beschreven, maar tevens een tweede element, namelijk beweging. Daarop laat zij dan een theorie los over de trein als chronotoop: 'gene-reert een – alternatieve – ruimte binnen een bestaande ruimte'. Ik zal daar niet over oordelen, maar zet vraagtekens bij een ongelukkige verklaring als 'Een akkoord bestaat uit een aantal noten dat tot dit akkoord behoren' [sic] en – waar zij vermoede-lijk een vormschema bedoelt – 'Meerdere akkoorden tezamen vormen een akkoordenschema, bijvoorbeeld AABAAC'.

Staat dit stuk in de rubriek Masterclass, waar studenten de mo-gelijkheid wordt geboden eigen onderzoek te publiceren, andere kost is het artikel van **Vincent Meelberg**, universitair docent aan de Radboud Universiteit van Nijmegen. Ook hier vormt een stuk muziek de aanleiding tot een filosofische verhandeling. Het gaat om een vrije improvisatie van Evan Parker op sopraansax, 'Variation 10', uit 1996 (op ECM 1609). Meelberg noemt het allereerst een akoestisch bombardement, een aanslag op het incasseringsvermogen van de luisteraar, die wordt blootgesteld aan een constante stroom van geluiden, zonder dat er ook maar een pauze te horen is. Maar ook Parker zelf lijkt, door middel van zijn circular breathing-techniek, continu op de rand van ademloosheid te balanceren. De theoretische beschouwing die dan volgt stoelt op drie aannames: 1. de muziek is een repre-sentatie waarop de musicus zichzelf geweld aandoet, 2. de luis-teraar ervaart de muziek als gewelddadig, 3. het kunstwerk bezit van zichzelf een gewelddadige werking. Het is met name de laatste waar het abstract redeneren aan de hand van de Franse filosoof Alain Badiou een hoge vlucht neemt. Om dan neer te dalen met conclusies als: 'De impact van de akoestische aanrakingen is het resultaat van het bijna onmuzikaal zijn er-van. Deze impact spoort de luisteraar aan iets te doen met deze klanken.' En: 'Muziek is door het gebrek aan expliciete referen-tialiteit beter dan literatuur in staat te laten voelen wat de ge-welddadige werking van kunst kan zijn.'

In een nummer van 'Groniek' over de relatie tussen muziek en maatschappij beweert **Wouter Turkenburg** in een artikel, dat qua bouw, stijl en spelling niet geheel vrij is van oneffenheden, nu juist dat de buitenmuzikale krachten wel degelijk een zekere invloed gehad hebben op de ontwikkeling van de jazz, maar dat het muzikaal genre jazz vooral een eigen weg gaat. Zijn sleutel-woord is hier 'immanent'. Als voorbeeld dient Louis Armstrong, die de ontwikkeling van het improviseren een enorme impuls heeft gegeven, 'niet omdat het publiek erom vroeg, maar omdat hij het muzikaal nodig vond.'

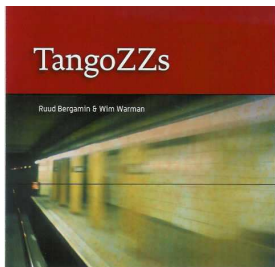
Jan J. Mulder

CD-RECENSIES

RUUD BERGAMIN EN WIM WARMAN TangoZZs

BW

(<http://www.wimwarman.com>)

Bezetting:

Ruud Bergamin (ss, as),
Wim Warman (p).

Tango, de Argentijnse blues, is zowel dramatische, emotionele als nostalgische muziek die zich ondanks het strakke maatschema uitstekend leent voor improvisatie. Het duo Wim Warman en Ruud Bergamin laat dat op 'TangoZZs' horen. Pianist Warman is een specialist in dit genre en speelde jaren in het Sexteto Canyon van Carel Kraayenhof en Leo Vervelde. Ruud Bergamin is een saxofonist die zich meer in het jazzspoor beweegt. Beiden vonden elkaar een aantal jaren geleden tijdens een jamsessie in Rotterdam en het idee ontstond om als tango-duo op te treden. De opnames van deze cd vonden plaats tijdens een liveoptreden in Capelle aan den IJssel.

'Het resultaat is prachtig. Warman speelt gevoelig en Bergamin spatzuiver. Wel is de cd met 36 minuten aan de korte kant.'

Het resultaat is prachtig. Warman speelt gevoelig en speelt aan de vleugel en Bergamin speelt zelfs op sopraansax spatzuiver. De sensuele tangoritmies worden al improviserend omspeeld waarbij de muzikanten elkaar stimuleren en uitdagen. Het publiek moet er ademloos naar hebben geluisterd want afgezien van een klein applausje zo hier en daar is er niets van te horen. De cd duur nog geen 36 minuten wat tegenwoordig toch wel erg mager is. Het optreden zal waarschijnlijk langer hebben geduurd, zodat kennelijk een aantal nummers werd afgekeurd voor de cd. Wellicht was een beetje meer geduld (en geld) gunstig geweest zodat nog wat nummers van een ander optreden toegevoegd hadden kunnen worden.

Tom Beetz

THE RELATIVES Live in Rotterdam

Relatives Records

(www.relativesrecords.com)

Bezetting:

Kees Meijlink (tb),
Marc Hadley (as, fl),
Pjotr Jurtschenko (ss, ts, fl),
Willem Jan Droog (keyb),
Jack Monck (bg, voc),
Mels Bol (d) + gast: Phil Miller (g).

De Rotterdams-Britse band The Relatives produceert met dit live-album zijn tweede plaat. Muzikaal gezien is er weinig veranderd sinds 'Trans Europ Connection' uit 2007. Het gezelschap maakt toegankelijke muziek, die geïnspireerd is door de Canterbury-scene met groepen als Caravan en Hatfield & the North. Basgitarist Jack Monck heeft daar ook letterlijk zijn sporen liggen. Zijn songs zijn prettig grillig, en zijn manier van zingen kent Richard Sinclair en Robert Wyatt als inspiratiebronnen.

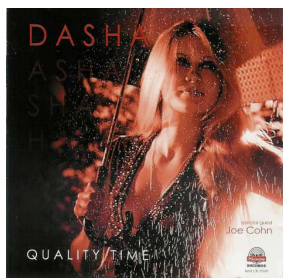
'Het gezelschap maakt toegankelijk muziek. Je zou willen dat er van dit optreden meer opnamen beschikbaar zouden zijn.'

Helaas is zijn eigen stem wat vlak, en bij tijd en wijle onzuiver, hetgeen op deze live-opname meer naar voren komt dan op het debuutalbum. Waar The Relatives vooruit zijn gegaan, is het incorporeren van Latin-invloeden in de stukken. Op de eerste cd vond ik dat de zwakke momenten van de plaat, nu zorgen ze voor een mooie afwisseling. Met name de blazers komen in deze stijl goed tot hun recht. Als bonustrack krijgen we een nummer waarop gitarist Phil Miller (een echte Canterbury-coryfee) te gast is. Hij lijkt de band nog wat extra drive te geven, en je zou willen dat er van dit optreden meer opnamen beschikbaar zouden zijn. Wie weet dat er een derde Relatives-plaat aan gewijd wordt?

Herman te Loo

JAZZFLITS IS EEN ONAFHANKELIJK JAZZMAGAZINE

DASHA
Quality Time
 Maxanter MAX CD 75969

Bezetting:

Dasha Skorokhodova (vcl),
 Florian Wempe (ts),
 Miguel Rodriguez (p),
 Frans van Geest (b),
 Robbert Jan van Straalen (d),
 Joe Cohn (g).

MICHAEL VAREKAMP,
REMBRANDT FRERICHS
Sehnsucht
 Chamberjazz

Bezetting:

Michael Varekamp (tp),
 Rembrandt Frerichs (p).

VERVOLG CD-RECENSIES

Dasha Skorokhodova is een nieuwe zangeres aan het Nederlandse jazzfirmament. Ze is afkomstig uit de Oekraïne en studeert sinds vier jaar aan het Koninklijk Conservatorium van Den Haag. 'Quality Time' is haar debuut-cd op het label van de gebroeders Marius, Alexander en geliefde Peter Beets en bevat twaalf standards uit het Great American Songbook. Skorokhodova heeft een mooie rustige stem die zich goed leent voor standards, maar zich in dat genre ondanks haar eigen arrangementen niet wezenlijk onderscheidt van veel andere zangeressen.

'Dasha heeft een mooie rustige stem, maar onderscheidt zich in de standards niet wezenlijk van veel andere zangeressen.'

Nu is het misschien ook iets te veel gevraagd om van een beginnende zangeres een eigen stijl te verwachten in nummers die door alle grote zangeressen al zijn uitgewoond. De keuze voor standards lijkt dan ook niet te zijn ingegeven om daar een eigen draai aan te geven, als wel om een nadrukkelijk visitekaartje af te geven. Mede dankzij de voortreffelijke begeleiding is dat goed gelukt en is deze cd een plezier om naar te luisteren. Dit visitekaartje toont aan dat we in de toekomst van Dasha nog het nodige mogen verwachten. Hopelijk dan met eigen nummers, of ten minste met een meer verrassende muzikale keuze.

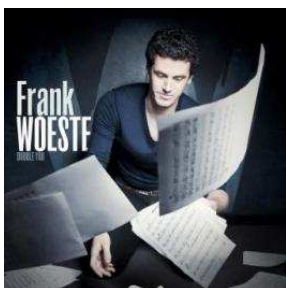
Tom Beetz

Maak kennis met Dasha; klik hier: <http://bit.ly/gpoNOB>

Trompettist Michael Varekamp en pianist Rembrandt Frerichs spelen al een jaar of vier maandelijks in de Haagse Regentenkamer. Hun album 'Sehnsucht' werd echter al in 2006 opgenomen. Het is een bijzonder album. Een duo bestaande uit piano en trompet is immers niet regelmatig te beluisteren. Ze spelen open muziek, zonder conventies en regels. Ze volgen elkaar 'gewoon' of zetten al musicerend hun eigen visie tegenover die van de ander. Dat Frerichs, die erg gecharmeerd is van Arabische muziek, deze uitdaging aangaat kan ik me voorstellen. Dat hij dat samen doet met Michael Varekamp vind ik verrassend. Varekamp heeft de Dutch Swing College Band en Fra Fra sound op zijn cv staan en presenteerde een radioprogramma voor de regionale omroep RTV West. Ook zet hij rustig een Miles Davis-erbetoon op poten met collega's als Eric Vloeimans en Ack van Rooijen, draait hij zijn hand niet om voor een serie Louis Armstrong-concerten of hij gaat lekker spelen en lol maken met een gelegheidsgroepje. Maar in een duo samenspelen zonder afspraken? Dat is andere koek: je begeeft je in onbekend vaarwater. Je moet heel goed luisteren en samen creëren. Varekamp bewijst op deze opname dat hij dat in de vingers heeft. Hij staat met beide benen op de grond en heeft een aards geluid: geen 'Haarlemmerdijkies', maar to the point. Varekamp is wars van platte sensatie. Rembrandt Frerichs begeleidt op zijn eigen ingetogen wijze. Je kunt het ook poëtisch noemen, of filosofisch. De twee gebruiken wel thema's en arrangementen, maar meer als uitgangspunt. Wie zou denken dat pianist Frerichs overheerst of misschien de doordouwer Varekamp, heeft ongelijk. De onderlinge verhouding is volstrekt gelijk. Voor deze opname vonden de twee musici ideale omstandigheden in de dorpskerk van Hippolytushoef. Een mooi album.

Hessel Fluitman

FRANK WOESTE
Double You
 World Village

Bezetting:

François Bonhomme (frh),
 Sylvain Rifflet (kl, bkl),
 Malik Mezzadi (fl, voc),
 Frank Woeste (p, Fender Rhodes,
 Wurlitzer, effecten),
 Jérôme Regard (b)
 Mathieu Chazarenc (d).

THE ERIC INEKE JAZXPRESS
Jazz XL
 Daybreak

Bezetting:

Rik Mol, Ruud Breuls (tp, b),
 Sjoerd Dijkhuizen (ts),
 Rob van Bavel, Rob van Kreefeld (p),
 Marius Beets (b)
 Eric Ineke (d).

VERVOLG CD-RECENSIES

Op het eerste gehoor is 'Double You' van pianist Frank Woeste een rare cd. De stukken lijken in niets op elkaar. Dat komt ook door de opmerkelijk bezetting: met een hoorn, een klarinet, een dwarsfluit en een vocalist die doet denken aan Dhafer Youssef. Met dat instrumentarium kun je veel verschillende klanken en stemmingen creëren, waaraan Woeste met zijn Fender Rhodes nadrukkelijk het nodige bijdraagt.

Frank Woeste's trio staat centraal op dit album. In vier nummers verlenen de drie blazers assistentie. Ze geven Woeste als het ware een 'derde hand' en trekken zo, ook al blijven ze bescheiden op de achtergrond, het klankbeeld breder. De zang van Malik Mezzadi klinkt in vier andere stukken. Die stijgt dan boven de muziek uit. Met alleen zijn bassist en drummer speelt Woeste nog drie stukken die er niet om liegen. Uiteindelijk sluit hij de cd in zijn eentje af.

De 36-jarige Frank Woeste heeft in Bremen en Parijs gestudeerd. Het is duidelijk te horen dat Woeste een klassieke opleiding heeft genoten. Maar ook dat hij zich in de jazz als een vis in het water voelt. Woeste musiceert gedreven. Zijn technische vaardigheden zijn aan zijn 'drive' ondergeschikt gemaakt. De composities van de pianist zijn heel klassiek en complex opgezet. Sinds 2004 heeft Woeste drie cd's op zijn naam staan en speelde mee op drie andere.

Frank Woeste trad in 2005 op in het Bimhuis, maar echt doorgebroken in Nederland is hij niet. Wie weet komt daar door deze cd met even boeiend als meeslepend gespeelde stukken verandering in.

Hessel Fluitman

Luister naar een cd-track; klik hier: <http://bit.ly/IBm5rz>

'Jazz XL' is de vierde cd van JazzXpress, het hardbop-gezelschap onder leiding van drummer Eric Ineke. Het is een live-opname. In het seizoen 2008-2009 toerde de formatie onder de vlag van Jazzimpuls langs de Nederlandse theaters. Marius Beets, naast bassist ook eigenaar van een opnamestudio, stelde voor om een stel concerten op te nemen. Van drie concerten zijn opnamen op deze cd gekomen. Een plaat met hardbop in de ware zin van het woord. Muziek waar nog steeds liefhebbers voor zijn.

'Een plaat met hardbop in de ware zin van het woord. Het was een goede gedachte om dit kwintet eens live op cd te zetten.'

Een live-opname heeft als voordeel, dat de sfeer minder zakelijk is dan in een kille studio en dat het publiek inspirerend kan werken. Vooral Rik Mol, de vaste trompettist van het kwintet, is daar gevoelig voor, dat merk je als hij zijn bugel ter hand neemt. Maar er is nog veel meer te beleven op deze cd. Trompettist Ruud Breuls maakt een pareltje van 'You Don't Know What Love is'. En in hetzelfde stuk soleert pianist Rob van Bavel werkelijk prachtig. Saxofonist Sjoerd Dijkhuizen heeft mooie gedachten in 'Round Midnight', waar Mol gloedvol op inhaakt. Indrukwekkend is de solo van pianist Rob van Kreefeld in 'A Portrait Of Jenny'. Dat is ook de enige track waarin hij meespeelt. In de overige stukken speelt Rob van Bavel op zijn altijd hoge niveau. Om kort te gaan: het was een goede gedachte om dit kwintet eens live op cd te zetten.

Hessel Fluitman

Luister naar een cd-track; klik hier: <http://bit.ly/1QOvtK>

THE AURATONES The Adventure Continues Challenge

Bezetting:

Bernice van Leer (voc),
Peter Broekhuizen (fl, bars, voc),
Rolf Delfos (as, ts, z),
Johan Hendrikse (keyb),
Thijs van Leer (voc, b3, fl),
Marcel Reijts (tp),
Cees Trompenburg (tp),
Tjeerd van Zaanen (g),
Boudewijn Lucas (b),
Lean Robbemont (d).

VERVOLG CD-RECENSIES

The Auratones zijn eigenlijk de funky versie van de Houdini's. Dat komt omdat Rolf Delfos en Erwin Hoornweg deel uitmaken van beide groepen. Laatstgenoemde staat op deze productie zijn plaats echter tijdelijk af aan fluitist/organist Thijs van Leer. Van Leer kreeg landelijke bekendheid door zijn formatie Focus. Hij maakte het goedverkochte 'Introspection'-tweeluik. Hoewel Focus bestond van 1970-1978, is de gedachte aan die groep nooit helemaal verdwenen door diverse reünies. Bovendien heeft Van Leer de afgelopen tijd bepaald niet stilgezeten. Volgens de Muziekencyclopedie van MCN was hij behoorlijk actief en staat achter ieder jaartal wel een productie of een reeks optredens. In 2007 was Van Leer al als eens gast bij The Auratones. Nu is hij opnieuw gevraagd zijn eigen werk nieuw leven in te blazen met zijn karakteristieke orgelsound en fluitspel. Ook zijn dochter Bernice is van de partij, ze zingt op drie stukken en levert een soulvolle bijdrage.

Van Leer schrijft in zijn – uiteraard lovende – linernotes, dat hij het heel bijzonder vindt om met de groep samen te werken. "Zonder dat ik het wist hadden ze enkele Focus-tunes opnieuw gearrangeerd in een jazz-funk idioom. En hoe!" Daardoor weerklinken de oude 'Focus-tunes': 'Hocus Pocus', 'Sylvia' en 'House of the King'. In 'Hocus Pocus' zit ook weer een korte jodel van Van Leer, maar de hoofdrol is daar weggelegd voor de soulstem van dochter Bernice. 'The Adventure Continues' is dus eigenlijk een heftig groovende funky plaat met een retrospectieve benadering. 'Just Come Along Letty' is een grappige verwijzing naar de klassieker 'Along Came Betty' van Benny Golson.

De (veel te) dikke dame op het New Yorkse zebrapad die op de hoesfoto prijkt, beeldt misschien de enorme ambities van The Auratones af. Trots loopt ze gezien te worden. Ze gaat haar eigen weg. Net als The Auratones.

Peter J. Korten

Luister naar een cd-track; klik hier: <http://bit.ly/I0SqEv>

KORT

Madeleine Peyroux

Standing on the Rooftop (Emarcy/Decca)

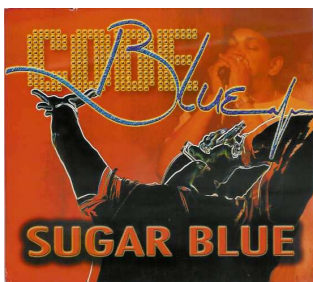
Dit is de zangeres, die op straat zong en zo ontdekt werd. Sinds haar cd 'Careless Love' uit 2004 staat Madeleine Peyroux in de belangstelling. Tot nog toe bracht ze cd's uit met covers. Op 'Standing On The Rooftop' staan voornamelijk eigen composities. Al zijn ook Robert Johnsons 'Love in Vain', 'Martha My Dear' van Lennon & McCartney en 'Threw it all away' van Bob Dylan op het album te vinden. Haar eigen songs zijn heel kleinschalig en geraffineerd opgezet. Ze worden met superbe rust gezongen. Elke song heeft zo zijn eigen karakter.

Madeleine Peyroux heeft het onderkoelde en zachte altgeluid, waarmee tegenwoordig zoveel zangeressen zijn 'gezegend'. En allemaal geven ze Billie Holiday als inspiratie op. Voor mij is dat eerder een reden om die zangeressen over te slaan, dan een aanbeveling. Dan zet ik liever Billie zelf op. Maar deze cd steekt boven de grauwe middelmaat uit. Madeleine Peyroux doet het op haar manier. Mooi en lief.

Hessel Fluitman

Luister naar een cd-track; klik hier: <http://bit.ly/jooBQr>

SUGAR BLUE
Code Blue
 Beeble BB 801

Bezetting (o.a.):

James Whiting (mondharm),
 James Knowles (d),
 Lurrie Bell (g).

JOHN SURMAN
Flashpoint
 Cuneiform

(distributie: www.mandai.be)

Bezetting:

John Surman (ss, bars),
 Alan Skidmore (ts, fl),
 Ronnie Scott (ts),
 Mike Osborne (as),
 Malcolm Griffiths, Erich Kleinschuster (tb),
 Kenny Wheeler (tp, bu),
 Fritz Pauer (p),
 Harry Miller (b),
 Alan Jackson (d).

VERVOLG CD-RECENSIES

James Whiting, 61 jaar geleden geboren in New York en nu onder de naam Sugar Blue woonachtig in Chicago is een van de belangrijkste blues mondharmonica-spelers van het moment. Wie Sugar Blue live hoort zal denken dat hij een doorsnee bluesman is, maar op 'Code Blue', zijn laatste maar toch al weer een tijdje geleden verschenen cd, laat hij horen dat hij veel meer in zijn mars heeft. In elf eigen nummers laat hij horen dat zijn horizon aanzienlijk breder is dan Chicago-blues en dat pop en jazz zeker zo'n grote invloed op hem hebben gehad. De nummers zijn origineel en pakkend en gevarieerd van sfeer. In 'Walking Alone' is hij eerder een jazz-zanger, bijna een crooner, dan bluesman. Zijn teksten zijn scherp en van maatschappelijk belang. Hij zingt niet alleen liedjes over mislukte relaties, en als ze daarover gaan met meer dan normale diepgang, maar ook over de gevaren van cocaïne en over de verwoesting van New Orleans door Katrina. Zijn band met de meesterlijke drummer James Knowles en enkele gasten onder wie gitarist Lurrie Bell, is van grote klasse, stuwt en swingt de cd op tot grote hoogten, waarmee 'Code Blue' ver boven de gemiddelde bluesplaat uitstijgt.

Tom Beetz

Maak kennis met Sugar Blue; klik hier: <http://bit.ly/gpoNOb>

Bij diverse omroepen blijkt een schat aan historisch beeldmateriaal te liggen. Dat bewijst ook de dvd 'Flashpoint', waarop we kunnen genieten van een registratie door de Duitse NDR van een tentet onder leiding van sopraan- en baritonsaxofonist John Surman uit april 1969. In zwart-wit zien we de groep een soort openbare repetitie doorwerken, en dat levert een interessant geheel op.

'Een interessante registratie uit het archief van de Duitse omroep NDR. We zien een tentet een soort openbare repetitie doorwerken.'

Voorafgaand (aan of soms na afloop van) de nummers worden er door Surman (of een van de andere componisten in de groep) aanwijzingen gegeven over de te spelen stukken. Soms blijken die toch niet helemaal te worden opgevolgd, maar er wordt dan niet ingegrepen of iets opnieuw gedaan. Een voorbeeld is 'Once Upon A Time' dat Surman schreef voor het dochttertje van tenorsaxofonist Alan Skidmore. Hij wil dat het gespeeld wordt als een soort slaapliedje. Ik ben bang dat het arme kind met deze uitvoering de slaap moeilijk had kunnen vatten, want de groep maakt er een opzweepend werkje van met fraaie solo's van trompettist Kenny Wheeler en uiteraard Skidmore. Het repertoire biedt een goede balans tussen de vrijheid van de Britse, ietwat gematigde, variant van de freejazz en de structuur van de composities. Dat evenwicht zorgt voor uiterst boeiende muziek met ferme solistische bijdragen, waarbij de felle alt van Mike Osborne nog wel even speciaal mag worden genoemd. De NDR-regisseur brengt alles netjes in beeld, tot en met de sigaretjes die tenorist Ronnie Scott tussen de bedriven door zit te roken. Overigens levert Cuneiform bij 'Flashpoint' de muziek ook op cd, zodat je er ook zonder het gepraat ertussendoor van kunt genieten.

Herman te Loo

Maak kennis met deze dvd; klik hier: <http://bit.ly/efC0r8>

CONCERTVERSLAGEN

THE HAGUE JAZZ

Datum en plaats:
17, 18, 19 juni 2011,
Kyocera Stadion,
Den Haag.

FANTASTISCH FESTIVAL, LOGISTIEKE CHAOS

Niets is zo vervelend als een concertverslag waarin gezeurd en geklaagd wordt. In principe gaat het om de muziek en de rest in bijzaak. The Hague Jazz beleefde haar zesde editie en muzikaal was het een fantastisch festival. De organisatie was echter zo belabberd dat dit bij uitzondering niet onbesproken kan blijven. Natuurlijk, er was botte pech. Drie dagen werd het festival ge-teisterd door herfsttemperaturen en slagregens en tot overmaat van ramp mocht het grootste podium niet gebruikt worden om de grasmat van het voetbalstadion te sparen. De combinatie van deze tegenslagen werd ten koste van het publiek opgelost, om niet te zeggen op haar beloop gelaten. Het World Forum Convention Center, vroeger Congresgebouw geheten, was ingeruild voor het Kyocera Stadion, de thuishaven van voetbalclub ADO Den Haag. Dit gebouw bleek totaal ongeschikt voor een groot-schalig festival.

Angie Stone. (Foto: Tom Beetz)

De podia waren zo opgesteld dat het meestal onmogelijk was iets te zien, de bar nam een prominente plaats in zodat er flink door de muziek heen werd geluld, en de krappe deuropeningen zorgden ervoor dat de publiekstromen tot totale stilstand kwamen. Het enige voordeel van deze locatie is het ruime buitengebied waar de drie festivaltenten waren opgesteld. Helaas sloeg dit voordeel door de regen om in een nadeel omdat iedereen binnen moest schuilen en het daardoor veel te druk werd. The Hague Jazz zet zich met fraaie verhalen af tegen de drukte van het North Sea Jazz Festival, maar overtrof wat dit betreft ruimschoots zijn slechte voorbeeld. De organisatie liet echter door middel van een persbericht weten zeer tevreden te zijn met de eerste editie op de nieuwe locatie: "We hebben een goede editie achter de rug, met een geweldige line-up en een fijne sfeer. Uiteraard moesten onze bezoekers even wennen aan de nieuwe locatie, maar men vond wel snel haar weg op het festivalterrein. Alleen het weer werkte niet helemaal mee", aldus festival-directeur Ruud Wijkniet. Zo kun je er ook naar kijken. Geen dag klopte er iets van het tijdschema. Concerten begonnen een half uur tot drie kwartier te laat, maar soms juist ook weer niet, [...vervolg op de volgende pagina](#)

VERVOLG THE HAGUE JAZZ

VERVOLG CONCERTVERSLAGEN

Soulshouter Michelle David maakte indruk. (Foto: Tom Beetz)

vaak als je er dan wel rekening mee had gehouden. Op de tijd dat het concert moest beginnen werd doodleuk een soundcheck gedaan, niet één keer maar bij veel concerten, alsof dat normaal is. Het publiek werd dan gewoon een half uur in de stromende regen buiten gehouden. Het meest bont werd het gemaakt bij **Angie Stone** waar het publiek voor een soundcheck als vee de tent werd uitgejaagd. Toen de laatste groep er niet meer uitkon omdat iedereen tegen de deuren aan gedrukt stond werd de rest er aan de achterkant uitgedreven naar een geheel door hoge hekken omheind ondergelopen grasveldje waar je tot je enkels in wegzakte, niet weg kon en geen enkele andere keus had om daar drie kwartier in de snijdende kou te wachten. We kunnen zo nog een tijdje doorgaan, maar dat het organiseren van zo'n groot festival een vak is werd pijnlijk duidelijk.

Macy Gray. (Foto: Tom Beetz)

Zoals gezegd, muzikaal zat het wel goed. Met name zondag had een ijzersterk programma met louter hoogtepunten. Vocaliste **Lizz Wright** was wonderschoon voor wie er bij kon zijn, want ook hier werden veel bezoekers in de stromende regen buiten de lang niet volle tent gehouden. En dan waren er ook nog de zangeressen **Macy Gray** en **Patti Austin** en twee dagen eerder [...vervolg op de volgende pagina](#)

VERVOLG THE HAGUE JAZZ

VERVOLG CONCERTVERSLAGEN

Wallace Roney: topjazz. (Foto: Tom Beetz)

Rachelle Ferrell en **Cassandra Wilson**. In een veel te kleine stampvolle zaal lieten achtereenvolgens **Zap Mama**, de Senegalees **Baaba Maal** en de **Juan de Marcos Afro Cuban All Stars** horen dat swing niet per se uit de VS hoeft te komen. Wel uit de VS kwamen **Wallace Roney** met zijn broer Antoine op tenorsaxofoon en de **Jazz Message** met trombonist Steve Turre, saxofonist Javon Jackson, trompettist Eddie Henderson, en het ijzersterke ritmetrio Buster Williams, Benny Green en Lewis Nash. Topjazz waarbij de hardbop-liefhebber zijn vingers kon aflikken. Iets eigentijdser waren tenorsaxofonist **Donny McCaslin** met pianist Uri Cane, en **David Murray** met zijn avontuurlijke bewerking van Nat King Cole's Spaanstalige werk. Een bijzondere vermelding verdienen George Clinton met zijn krankzinnige circusachtige pandemonium, en vooral Grace Jones die in een spectaculaire show van haarzelf een prachtig zingend en uitgedost kunstwerk maakte.

Kyle Eastwood: de zoon van. (Foto: Tom Beetz)

Niet onbelangrijk voor zo'n festival zijn de kleine verrassingen en ontdekkingen, en die waren er ook. De kleine soulshouter **Michelle David** maakte indruk en ook zanger **Steffen Morrison** en bassist **Kyle Eastwood**, zoon van Clint, kregen de kans zich aan een groter publiek te presenteren, al is de laatste in kleinere kring al lang een ster.

Tom Beetz

ORCHESTRE NATIONAL DE JAZZ

Bezetting:

Guillaume Poncelet (tp, bu, vtb),
 Joce Mienniel (fl, afl),
 Antonin Tri-Hoang (as, kl, bkl),
 Matthieu Metzger (ss, as),
 Rémi Dumoulin (ts, kl),
 Eve Riesser (fl, p),
 Vincent Lafont (keyb, elektronica),
 Pierre Perchaud (g),
 Sylvain Daniel (bg),
 Yoann Serra (d)
 + gasten: Erik Truffaz (tp),
 Perry Blake (voc).

Datum en plaats:

14 juni 2011,
 Muziekgebouw aan 't IJ,
 Amsterdam.

VERVOLG CONCERTVERSLAGEN

Twee jaar geleden stortte het Franse Orchestre National de Jazz zich met artistiek leider Daniel Yvinec op de muziek van Robert Wyatt. De zanger/componist en voormalig drummer van Soft Machine bezit een enorme cultstatus, en dit project moest hem daar wat uit tillen. De prachtige dubbel-cd die van de onderneming werd gemaakt ging niet ongemerkt aan de programmeurs van het Holland Festival voorbij. En zo stond het tienkoppige gezelschap met gasten in een goed gevuld Muziekgebouw aan 't IJ. Wyatt, die wel op de plaat te horen is, treedt al jaren niet meer op, maar leende wel zijn (opgenomen) stem aan een aantal nummers. 'Ghost voices' werd dat in de credits genoemd. Een toepasselijke term, zeker waar het 'Rangers in the Nightst' betrof, Wyatts bewerking van de Sinatra-hit die hij ooit voor het verzamelalbum 'Miniatures' maakte. De toch al rudimentaire zangpartij maakte nu als sample onderdeel uit van een spookachtige interpretatie, met de elektronica van Vincent Lafont in de hoofdrol. Er waren meer ingeblikte zangers, zoals de gemaaniëerde Daniel Darc in 'O Caroline' (de enige echte teleurstelling van de avond) en Yaël Naim en Arno in 'Just As You Are'. Gelukkig werd er ook live gezongen, door de bescheiden (en mij onbekende) Perry Blake. Met een stemgeluid dat het midden hield tussen componist Wyatt en uitvoerder Elvis Costello zong hij de protestsong 'Shipbuiding' en ook het ontroerende 'Sea Song' – misschien wel Wyatts mooiste liedje.

Orchestre National de Jazz met voor leider Yvinec. (Persfoto)

Bij een groot deel van de nummers waren videowerkjes van Antoine Carlier te zien, die de ritmiek en de structuur van de muziek prachtig onderstreepten. Tijdens het hoogtepunt van de avond, de song 'Kew Rhone' van John Greaves en Peter Blegvad, kwamen alle sterke elementen bijeen. De taalspelige tekst (met anagrammen en palindromen) werd door Wyatt gezongen, en het Philip Glass-achtige arrangement werd door de band (met een hoofdrol voor drummer Yoann Serra) naar een denderende climax gestuwd. Visueel klopte hier ook alles: uit een bewegende wolk van stipjes (als een soort zwerm vogels) ontstonden de woorden die de tekst opmaakten. Jammer dat daarna de band onder leiding van gastrompettist Erik Truffaz een improvisatie inzette die weinig ter zake deed, en niets toevoegde aan de composities en arrangementen van het Wyatt-repertoire. Gelukkig herpakte de band zich, en sloot na een ovationeel applaus af met een tweetal toegiften. Ook hier mocht Wyatt zelf weer schitteren in Victor Jara's 'Te Recuerdo Amanda'. **Herman te Loo**

VERVOLG CONCERTVERSLAGEN

MUSIC MEETING NIJMEGEN

Datum en plaats:

11, 12, 13 juni 2011,
Park Brakkenstein,
Nijmegen.

Het pinksterweekend staat in Nijmegen sinds jaar en dag in het teken van de Nijmeegse Music Meeting. De meeste concerten vinden plaats in een grote tent op een prachtig festivalterrein, dat naast vele stalletjes met eten, derdewereld-'brik en brak', kleren en cd's, enkele kleinere concertjes herbergt, alsmede een filmtentje en een tent waar festivalartiesten worden geïnterviewd. Deze opzet verweist liefst zonnig en minstens droog weer. De zaterdag voor Pinksteren met een heuse wolkbreuk boven Nijmegen verliep daardoor nogal zompig, de twee andere dagen was het een stuk beter met op de zonnige zondag een bomvol festivalterrein voor hele families. Dit festival moet het echter niet alleen van goed weer hebben, maar zoals de naam al suggereert vooral ook van vruchtbare muzikale ontmoetingen.

De Ethiopische scheurtenorsaxofonist Getatchew Mekuria trad op met de Ex. (Foto: Tom Beetz)

Regina Carter speelde echt heel mooi. (Foto: Tom Beetz)

Hierin neem de organisatie al jaren grote risico's, wat dit festival aan de ene kant juist zo aantrekkelijk maakt, maar aan de andere kant de mislukking in zich draagt. Zo waren de laatste jaren de ontmoetingen vaak erg teleurstellend, en ook dit jaar leek de belofte niet te worden waargemaakt. Beloofde het interview van Co de Kloet met gitarist **Gary Lucas**, vooral bekend van zijn werk met Captain Beefheart, nog een spannende ontmoeting met Chinese popmuziek van de jaren dertig en veertig, zijn project 'The Edge of Heaven' pakte in de praktijk tamelijk beschamend uit. De twee Chinese zangeressen zongen hun popliedjes tegen de achtergrond van een stompzinnige beat die eerder tot inhaken uitnodigde dan tot luisteren. In vergelijking daarmee viel de Ivoriaanse **Dobet Gnahoré** met haar popliedjes nog enorm mee. In feite waren dit de enige teleurstellingen van de meeting, die dit jaar weer duidelijk de lijn naar boven te pakken heeft.

Zo speelde **Joris Roelofs** verbijsterend mooi basklarinet, voor het eerst een heel concert op een podium, waarmee hij gitarist **Lionel Loueke** uit Benin dwong tot het uiterste te gaan. Dit is de Meeting op haar best, door twee muzikanten bij elkaar te brengen zonder elkaar van tevoren te zien, en daarmee het beste naar boven te halen. Vergelijkbaar intrigerend was de ontmoeting tussen de Franse klezmer-klarinetist **Yom** en de Chinese mondharpist en kalebasfluitist **Wang Li**. De verstilde klanken die de twee voorbrachten waren van grote schoonheid

[...vervolg op de volgende pagina](#)

VERVOLG MUSIC MEETING

VERVOLG CONCERTVERSLAGEN

en toonden opnieuw aan hoe verfrissend een ontmoeting tussen twee totaal verschillende muziekculturen kan uitpakken.

Thione Seck: een stem van melk en honing. (Foto: Tom Beetz)

De New Yorkse violiste **Regina Carter** speelde met haar eigen groep waarin de ontmoeting per ongeluk ontstond omdat haar kora-speler geen inreisvisum kreeg en op het laatst door een andere kora-speler werd vervangen. Carter speelde een gewone viool, niet zo'n elektrisch kreng, zodat we ook eens konden horen dat ze echt heel mooi speelt.

De Ivoiriaanse Dobet Gnahoré. (Foto: Tom Beetz)

In de kleine tent waren zeker ook verrassende concerten, zoals van de Belgische **Fanfare du Belgistan**, een retestrakke brassband die onstuimig swingde, en de **Ex** die minstens zo hard en strak speelde met de Ethiopische scheurtenorsaxofonist **Getatchew Mekuria**. Deze geslaagde versie van de Meeting werd afgesloten door **Desert Slide** van de Indiër Vishwa Mohan Bhatt, pure trance-muziek waarbij vroeger drommen bezoekers gekleed in lappen en pofbroeken en met de armen zwaaiend hun trip maakten, maar waar nu ademloos en in stilte van werd genoten. Het eind werd in stijl verzorgd door de Senegalese **Thione Seck**, de Afrikaanse zanger met een stem van melk en honing en een door de Franse accordeonist **François Bréant** strak geleid orkest.

Tom Beetz

JAZZ IN DUKETOWN/ TONE JAZZ FESTIVAL

Datum en plaats:

10 tot en met 13 juni 2011,
Binnenstad,
's-Hertogenbosch.

VERVOLG CONCERTVERSLAGEN

In Den Bosch werd tijdens het pinksterweekend voor de 38ste keer Jazz in Duketown gehouden. Dit gratis jazzfestival trekt duizenden bezoekers de stad in en vooral met goed weer zoals op Pinksterzondag, lopen de smalle Bossche straatjes dicht. Het aantal podia is de laatste jaren van tientallen teruggebracht tot nog geen tien, maar daarbij heeft het muzikale gehalte alleen maar aan kwaliteit gewonnen. De hand van musici in de programmering is nu duidelijk merkbaar waarbij trombonist Bert Boeren een aantrekkelijk mainstreamprogramma samenstelde en parallel daaraan trompettist Jeroen Doomernik een door de VPRO uit te zenden meer avant-gardistisch programma in de Toonzaal. In de Toonzaal traden onder ander de **Houdini's** op, een van de beste Nederlandse hardbopbands ooit, die zich helaas heeft gedegradeerd tot begeleidingsorkest van het onrijpe zangeresje **Kim Hoorweg** en de free jazzgroep **Der Rote Reich** waaruit medeoprichter basklarinettist Rudi Mahall vertrokken is en vervangen door de lyrische altsaxofonist Christian Weidner.

Mathilde Santing gaf een ijzersterk optreden met de bigband van Peter Guidi. (Foto: Tom Beetz)

Dit parallelle VPRO Tone Jazz Festival werd afgesloten door pianist **Django Bates** die zeventig minuten lang een notenwaterval over het publiek uitstrooide waarin flarden van Charlie Parker thema's herkenbaar waren. Op de podia door de stad waren veel zangers en zangeressen te horen onder wie soulzangeres Shirma Rouse, Denise Jannah, **Izaline Calister** (die een prachtige ontmoeting met trompettist Eric Vloeimans had), Ruben Hein, Masha Bijlsma, Laura Fygi en niet in het minst **Mathilde Santing** die een ijzersterk optreden gaf met de bigband van Peter Guidi.

Tom Beetz

WERKING LINKS IN JAZZFLITS

In **JAZZFLITS** zijn weblinks opgenomen naar bijvoorbeeld You Tube of websites van muzikanten. Als een klik op deze links niet tot de gewenste verbinding leidt, is dit mogelijk te wijten aan een verouderde versie van Acrobat Reader. Na installatie van de nieuwste versie moet het probleem verholpen zijn. Een nieuwe kosteloze versie van Adobe Reader is te downloaden via onze website (onder aan de pagina) of de website van Adobe.

JORIS TEEPE AND THE NY-GRONINGEN ART ENSEMBLE

Bezetting:

Joris Teepe (b),
 Alex Sipiagin (tp),
 Don Braden (sax, fl),
 Freddy Bryant (g),
 David Berkman (p),
 Robin Eubanks (tb),
 JD Walter (voc),
 Ralph Peterson (d).

Datum en plaats:

4 juni 2011,
 Hoornse Meer,
 Groningen.

VERVOLG CONCERTVERSLAGEN

Aan een inham van het Hoornse Meer in Groningen-Zuid werd voor de derde keer het gelijknamige festival georganiseerd, op een drijvend podium in de kom van het meer. De kaden vulden zich, de balkons van de omliggende gebouwen pakten zich vol en meer dan tachtig boten lagen in de haven.

Na een uitstekende opening van het Anne Guus Teerhuis trio, trad de hoofdact Joris Teepe and the NY-Groningen Art Ensemble aan. Dit ensemble bestaat uit New Yorkse musici, die allen lesgeven op het conservatorium in Groningen. Ter ere van het tienjarig jubileum van dit 'New York comes to Groningen'-programma waren zij op een korte tournee, gedurende welke ook een cd werd opgenomen.

New Yorker Robin Eubanks leed kou in Groningen. (Persfoto)

Het lesgeven in Groningen is niet het enige wat deze musici gemeen hebben. Hun gezamenlijke voorliefde voor een New Yorkse stijl met sterke invloeden uit de bebop en de Marsalis-familie kwam scherp tot uiting tijdens dit concert.

Na de inmiddels bij Teepe bijna verplichte ode aan zijn zoon 'Little Felix', bracht het ensemble een verrassende en vooral verfrissende uitvoering van Ellingtons 'Take the A-train', waarin het nummer geheel 'vernewyorkst' werd en de sterke blazersectie bijna als een complete bigband klonk. Vooral Don Braden schitterde met zijn volle tenorgeluid. Ook Alex Sipiagin liet zien dat hij een uitstekend trompettist is. Trombonist Robin Eubanks leek regelmatig meer met de natuurlijke dan met de muzikale elementen te worstelen. Hij had het duidelijk koud op het toch wat winderige podium.

Aan het einde van het concert werd de zanger JD Walter voor de schijnwerpers gehaald. Hij schitterde met name in een opvallende versie van Stevie Wonders 'Higher Ground', dik overgoten door een jazzsaus en voortdurend verrassend en interessant. Het was een uitstekend optreden op een interessante locatie. En nu uitkijken naar de cd.

Bart Hollebrandse

NEW COOL COLLECTIVE JULES DEELDER

Bezetting:

Benjamin Herman (sax),
Anton Goudsmit (g),
Joost Kroon (d),
Frank van Dok (perc),
Willem Friede (keyb/arrangeur),
Jos de Haas (perc),
Leslie Lopez (b),
David Rockefeller (tp);
Gast: Ger van Voorden (ts),
Jules Deelder (woord, snare dr).

Datum en plaats:

11 maart 2011,
De Oosterpoort,
Groningen.

VERVOLG CONCERTVERSLAGEN

In de jaren zestig werd aan de andere zijde van de Atlantische oceaan druk geëxperimenteerd met het verweven van jazz en dichtkunst. Sommige Amerikaanse dichters, onder wie Archie Shepp, maakten zelfs de overstap van de ene kunstvorm naar de andere.

Lange tijd leek deze kunstinteractie verdwenen te zijn. De laatste tijd duikt deze echter weer op: Fra Fra Sound wijdde zich onlangs aan het gesproken woord en Denise Jannah is in de dichtertelijke greep van Zuid-Afrika.

Jules Deelder (links) en Benjamin Herman.
(Archieffoto: Joke Schot)

Of de samenwerking van Jules Deelder met de New Cool Collective in dezelfde kunstcategorie valt, is niet geheel duidelijk. Wat wel duidelijk is, is dat de onstuitbare energie van de band en die van de Rotterdamse nachtburgemeester van hetzelfde soort zijn. De New Cool Collective opende met een ruige ode aan de rock in de sfeer van 'Pulp Fiction' en 'Wild at Heart' en zette daarmee meteen de toon van het concert.

Deelder droeg op zijn bekende geheel eigen wijze aan de vrolijke drukte van de New Cool Collective bij. Hier en daar daagde hij het noordelijk publiek uit met randstedelijke vooroordelen over alles wat daar buiten ligt, inclusief het noorden van het land. Het Groningse publiek in groten getale aanwezig vond het niettemin prachtig.

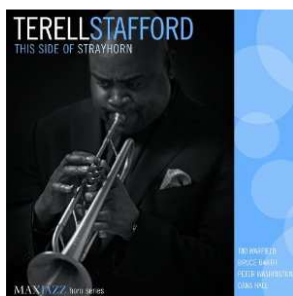
Deelder verdeelde zijn aandacht tussen voordrachten en snaredrum. De pauze werd ingeleid met een lange introductie over tenorsaxofonist Brew Moore waarna de Rotterdamse dichter de pauze geheel vulde met het draaien van 78-toeren plaatjes.

De New Cool Collective is als vanouds energiek en spontaan. De energie van musici zoals Ben Herman en Anton Goudsmit sluit naadloos aan op die van de Rotterdamse voordrachtskunstenaar. Deelder verkoos als hoofdthema de dood en de vergankelijkheid, maar ernstig werd het bij Deelder nooit, wat bleek uit het gedicht voor zijn dochter Arie met de mooiste poëtische zin ooit: "De wereld is rond en dat blijft hij nog lang." En dat geldt ongetwijfeld voor de samenwerking tussen de New Cool Collective en Jules Deelder.

Bart Hollebrandse

JAZZWEEK TOP DRIE

Datum: 20 juni 2011

1. TERELL STAFFORD

This Side Of Strayhorn
(Max Jazz)

2. BENNY GREEN

Source
(JLP)

3. CHICK COREA, STANLEY CLARKE, LENNY WHITE

Forever
(Concord)

De JazzWeek Jazz Top Drie geeft een overzicht van de meest gedraaide albums op de Noord-Amerikaanse jazzradio; (www.jazzweek.com).

COLOFON

JAZZFLITS is een onafhankelijk jazzmagazine voor Nederland en Vlaanderen en verschijnt twintig keer per jaar. **Uitgever/hoofdredacteur:** Hans van Eeden. **Eindredactie:** Lo Reizevoort en Sandra Sanders. **Vaste medewerkers:** Paul Blair (New York), Hessel Fluitman, Bart Hollebrandse, Frank Huser, Hans Invernizzi, Peter J. Korten, Lex Lammen, Herman te Loo en Jan J. Mulder. **Fotografie:** Tom Beetz en Joke Schot. **Website:** Henk de Boer. **Logo:** Het **JAZZFLITS**-logo is een ontwerp van Remco van Lis. **Abonnementen:**

Een abonnement op **JAZZFLITS** is gratis. Meld u aan op www.jazzflits.nl. Een abonnee krijgt bericht als een nieuw nummer op de website staat. **Adverteren:** Het is niet mogelijk om in **JAZZFLITS** te adverteren. **Adres(post):** Het postadres van **JAZZFLITS** is per e-mail bij ons op te vragen. **Adres(e-mail):** Het e-mailadres van **JAZZFLITS** is jazzflits@gmail.com. **Bijdragen:** **JAZZFLITS** behoudt zich het recht voor om bijdragen aan te passen of te weigeren. Het inzenden van tekst of beeld voor publicatie impliceert instemming met plaatsing zonder vergoeding. **Rechten:** Het is niet toegestaan zonder toestemming tekst of beeld uit **JAZZFLITS** over te nemen. Alle rechten daarvan behoren de makers toe. **Productie:** **JAZZFLITS** wordt geproduceerd door De Juiste Tekst (www.dejuistetekst.nl). **Vrijwaring:** Aan deze uitgave kunnen geen rechten worden ontleend.

FESTIVAL

JAZZ ON THE WAVES

Klif12 en andere locaties, Den Hoorn (Texel)

Datum 8 tot en met 10 juli

(<http://www.jazzonthewavestexel.nl/>)

Met onder anderen: Han Bennink & Gunter Hampel, Mike Roelofs, Eric Vloeimans & Gatecrash, Ryan Carniaux Quartet, ICP Orchestra, Eric van der Westen & Aron Raams en The Universal Free Form Quartet featuring Mayumi Motohashi & special guests.

NORTH SEA JAZZ FESTIVAL LIVE OP CULTURA24

Vrijdag 8 juli 23.25 uur

North Sea Jazz Festival 2011 Live

De NTR uitzending op Nederland 3 vanaf North Sea Jazz 2011 is gelijktijdig te zien op Cultura24.

Zaterdag 9 juli 18.00 uur

North Sea Jazz Festival 2011 Live

Cultura24 zendt rechtstreeks uit, ruim vijf uur lang, vanaf het North Sea Jazz festival. Verwacht vooral veel vrijwel complete concerten van (onder voorbehoud): Esperanza Spalding, Alain Clark, Jonathan Jeremiah & Het Metropole Orkest, Rumer & Het Metropole Orkest, Return To Forever IV, Larry Graham & Graham Central Station en Janelle Monáe. Presentatie: Isolde Hallensleben. Aansluitend is rond 23:25 uur de North Sea Jazz 2011-uitzending van de NTR op Nederland 3 gelijktijdig te zien op Cultura 24.

Zondag 10 juli 18.00 uur

North Sea Jazz Festival 2011 Live

Cultura24 zendt rechtstreeks uit vanaf het North Sea Jazz festival. Ook in deze zes uur durende uitzending vooral veel vrijwel complete concerten van (onder voorbehoud): Kytcrash, Al Jarreau, Jon Hendricks, Kurt Elling & Het Metropole Orkest, Selah Sue, Ruben Hein, Gregory Porter en Roy Ayers. Presentatie: Isolde Hallensleben. Aansluitend is rond 00:00 uur de North Sea Jazz 2011-uitzending van de NTR op Nederland 2 gelijktijdig te zien op Cultura 24.

(www.cultura24.nl/northseajazz)

LAATSTE NIEUWS

SJU JAZZPODIUM SLUIT DE DEUREN

Het SJU Jazzpodium sluit de deuren aan de Varkensmarkt. 'Om de jazzmuziek voor Utrecht te behouden', aldus SJU-voorzitter Paul Adriaanse. Vanaf september zullen de jazzconcerten plaatsvinden in Vredenburg Leeuwarden.

Een komende huurverhoging en wegvallende subsidies hebben tot de verhuizing genoopt, want financieel staat de SJU er niet best voor. Het afgelopen zomer nieuw aangetreden bestuur werd geconfronteerd met opgelopen tekorten. Die konden niet worden gewegwerkt door organisatorische en programmatische ingrepen. De laatste tijd dreef de SJU financieel vooral op de populaire dansavonden op de vrijdagen. Met de sluiting vervallen alle zeven arbeidsplaatsen bij de SJU. Het SJU Jazzpodium heeft achttien jaar op de Varkensmarkt gezeten. De SJU hoopt in Vredenburg met een nieuwe programmering 'binnen verantwoorde kaders' een breder publiek te kunnen aanspreken.